

Arrest

nr. 145 523 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X (ook : X)

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De moeder van verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 15 maart 2005 België binnen samen met verzoeker en zijn broer en dient op 15 maart 2005 onder een *alias* een asielaanvraag in. Verzoeker is op dat ogenblik vijftien jaar oud, zijn broer twaalf.

Op 10 april 2007 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing waarbij aan verzoekers moeder de vluchtelingenstatus geweigerd wordt.

Op 27 juni 2007 dient verzoekers moeder een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 6 mei 2008 wordt aan verzoekers moeder een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 18 563 van 7 november 2008 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 14 april 2009 dient verzoekers moeder een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Zij dient hierop verschillende aanvullingen in, waaruit de werkelijke identiteit en nationaliteit van verzoeker, zijn broer en hun moeder blijken.

Op 23 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 30 maart 2012 wordt aan verzoekers moeder een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Verzoeker en zijn broer staan eveneens vermeld op dit bevel.

Bij arrest van de Raad nr. 95 357 van 18 januari 2013 wordt het beroep tegen dit bevel verworpen.

Op 20 december 2013 dienen verzoeker en zijn broer, inmiddels meerderjarig geworden, samen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 10 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aangevochten bij de Raad en is gekend onder het rolnummer 167 098.

Op 10 december 2014 worden ten opzichte van verzoeker en zijn broer tevens bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Het bevel genomen ten opzichte van verzoeker is de bestreden beslissing.

Het bevel genomen ten opzichte van verzoekers broer wordt aangevochten in de zaak met rolnummer 167 157.

"(...)

De heer:

Naam, voornaam: A., H.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armeense

bij DVZ eveneens gekend als A., H.A., geboren op (...) te (...), nationaliteit: Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum. (...)."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij werpt in de nota volgende exceptie op:

“Exceptie van onontvankelijkheid – gebrek aan belang en geen schending van hogere rechtsnormen. Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij de ingediende vordering tot schorsing die gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 3 EVRM juncto artikel 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, doch deze schendingen kunnen geenszins worden aangenomen.

Wat vooreerst artikel 3 EVRM betreft, houdt verzoekende partij vaag voor dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst zonder haar leven in gevaar te brengen, om reden dat zij riskeert gevangen en gefolterd en mishandeld te worden hetgeen moet blijken uit de Armeense strafwet en burgerlijk wetboek alsook uit geciteerde rapporten.

Verweerder laat gelden dat deze uiterst vage en summiere beschouwingen niet volstaan opdat een risico op schending van artikel 3 EVRM zou kunnen worden aangenomen.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt, laat staan dat zij deze duidelijk en concreet op haar persoonlijke situatie betreft.

Verzoekende partij maakt op geen enkele manier aannemelijk dat zij bij terugkeer het slachtoffer zou worden van een onmenselijke of vernederende behandelingen.

Dienomtrent verwijst de verwerende partij naar de concrete motieven van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Het voormelde noopt eveneens tot de vaststelling dat geen vrees op een risico op schending van artikel 3 EVRM in hoofde van verzoekende partij kan worden weerhouden.

Er dient tevens te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich ook niet op enig risico op schending van artikel 3 EVRM heeft beroepen t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris vooraleer de bestreden beslissing genomen werd.

Verweerder laat verder gelden dat, zoals ook blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM, noch op een risico van het recht op leven zoals beschermd door artikel 2 EVRM.

“De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). (...)

Waar in het verzoekschrift uitgebreid de specifieke situatie van minderjarigen in Afghanistan wordt toegelicht, herhaalt de Raad dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn eerdere verblijfplaats(en). Immers, zo weze herhaald, volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, doch blijft hier geheel in gebreke” (R.v.V. nr. 95 610 van 22 januari 2013 en nr. 107 646 van 30 juli 2013)

Door het louter aanvoeren van rapporten zonder in concreto enig begin van bewijs van haar individuele omstandigheden bij te brengen, wordt door verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond. Zij brengt geen precieze feitelijke elementen aan die erop wijzen dat zij een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt.

Ook de voorgehouden schending van de artikelen 4 en 19 van het handvest grondrechten EU kan niet worden aangenomen.

Artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie bepaalt als volgt: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen” en heeft dus dezelfde draagwijdte als artikel 3 van het EVRM. (R.v.V. nr. 105 888 van 25 juni 2013)

Voormelde repliek geldt dus evenzeer voor wat de aangevoerde schending van artikel 4 betreft.

Terwijl verweerder tevens vaststelt dat verzoekende partij niet dieper ingaat op de voorgehouden schending van artikel 19 van het Handvest, hetgeen op zich al tot de onontvankelijkheid van dit onderdeel van het middel leidt.

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat verzoekende partij alleszins geen schending aannemelijk maakt van artikel 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat bepaalt “niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan foltering of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen worden onderworpen”.

Waar verzoekende partij nog kritiek uit op het onderzoek dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevoerd werd in het kader van de vorige asielprocedure, is deze kritiek niet dienstig en kan deze alleszins geen afbreuk doen aan het voormelde.

Verzoekende partij maakt dan ook geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren. De verweerder besluit dan ook dat het verzoek tot schorsing en het annulatieberoep onontvankelijk zijn wegens gebrek aan belang.”

2.1.2. Ter zitting stelt de advocaat van verzoeker dat de gebonden bevoegdheid niet wil zeggen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er niet anders over kan beslissen. Hij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van het Hof van Justitie, die ook vermeld wordt op pagina 15 van het verzoekschrift. Het verdragsrecht primeert en de nationale rechter moet hiermee rekening houden.

2.1.3. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door verzoeker geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 7, eerste lid,

2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker dan ook geen nut opleveren.

Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Verzoeker voert in het enig middel onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM *juncto* de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest). Hij zet in dit verband het volgende uiteen:

“Verzoekende partij motiveerde haar regularisatieaanvraag als volgt.

(...)

Verzoekende partijen zijn gewetensbezwaarden: zij willen geen wapens dragen of ingeschakeld worden in militaire operaties of oorlogsgebieden zoals Nagorno-Karabakh en hebben zich zoals wettelijk verplicht niet op zestienjarige leeftijd aangemeld voor hun dienstplicht (zie stuk nr. 14).

Armenië is in het verleden verschillende keren door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veroordeeld voor haar bestraffingen van gewetensbezwaarden omdat zij haar belofte bij haar toetreding tot de Raad van Europa om een burgerlijke dienst voor gewetensbezwaarden in te voeren niet nakwam en de strafstelling neerkwam op een schending van de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst in de zin van artikel 9 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd (EHRM Grote Kamer Bayatyan v. Armenië, nr. 23459/03 van 7 juli 2011, <http://www.echr.coe.int>) en een schending van het recht op vrijheid en veiligheid in de zin van artikel 5 van het voormelde Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (EHRM Khachatryan e.a. v. Armenië, nr. 23978/06 van 27 november 2012, <http://www.echr.coe.int>).

De Armeense strafwet voorziet in zware straffen voor gewetensbezwaarden zoals blijkt uit de relevante bepalingen uit het Armeens Strafwetboek en verwante wetgeving zoals hieronder geciteerd in het arrest Khachatryan e.a. v. Armenië van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 27 november 2012:

(...)

De aanverwante bepalingen het Armeens Burgerlijk Wetboek zijn (EHRM Khachatryan e.a. v. Armenië, nr. 23978/06 van 27 november 2012, <http://www.echr.coe.int>, pp. 14-15):

(...)

Alternatieve dienst werd bij Wet van 1 juli 2004 (inwerkinggetreden op 9 januari 2005) geïntroduceerd maar deze dienst stond nog steeds onder militaire controle en bestond binnen het militaire kader.

De relevante bepalingen uit de “Alternatieve dienstwet” zijn (EHRM Khachatryan e.a. v. Armenië, nr. 23978/06 van 27 november 2012, <http://www.echr.coe.int>, p. 16):

(...)

Niettegenstaande de alternatieve dienstplicht werden ongeveer 275 gewetensbezwaarden in amper tien jaar gevangengezet (Forum 18 Oslo, Noorwegen, “Armenia: New legal amendments to end conscientious objector jailings?”, 6 juni 2013, http://www.forum18.org/archive.php?article_id=1844, p. 1).

De wetswijziging aangenomen in mei 2013 die voor het eerst de alternatieve dienstplicht uitbreidt naar andere gewetensbezwaarden dan om godsdienstige redenen legt een disproportionele “burgerlijke” verplichting op van 32 maanden (Forum 18 Oslo, Noorwegen, “Armenia: New legal amendments to end conscientious objector jailings?”, 6 juni 2013, http://www.forum18.org/archive.php?article_id=1844, p. 2).

Verzoekende partijen kunnen geen gebruik maken van deze nieuwe mogelijkheid van alternatieve burgerdienst omdat zij zich niet binnen de wettelijke termijnen bij de militaire autoriteiten hebben geregistreerd en hun aanvraag voor een alternatieve burgerdienst laattijdig is en niet meer zal worden ingewilligd. Trouwens op de leeftijd van 16 jaar toen verzoekende partijen wettelijk verplicht waren zich te melden bestond de alternatieve burgerdienst nog niet en was de alternatieve dienstplicht onder militaire controle uitzonderlijk mogelijk voor gewetensbezwaarden om religieuze redenen.

Indien verzoekende partijen al in de mogelijkheid zouden zijn om in Armenië een aanvraag voor alternatieve burgerdienst te kiezen dan nog is er is geen enkele zekerheid dat zij ook deze alternatieve burgerdienst kunnen vervullen omdat er over de beoordelingscriteria voor de aanvraag van een alternatieve burgerdienst niets vaststaat en willekeur en afwijzing van de aanvraag reëel is zoals ook blijkt uit de aangehouden bestraffingen van gewetensbezwaarden (Forum 18 Oslo, Noorwegen, "Armenia: New legal amendments to end conscientious objector jailings?", 6 juni 2013, http://wwwforum18.org/archive.php?article_id=1844, p. 2) en de voormelde veroordelingen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd omdat de Armeense overheid haar eigen wetten die zij enkel onder internationale druk aanneemt niet respecteert (zie ook Forum 18 Oslo, Noorwegen, "Armenia: New legal amendments to end conscientious objector jailings?", 6 juni 2013, http://wwwforum18.org/archive.php?article_id=1844, p. 4).

Verzoekende partijen kwalificeren volgens de geciteerde Armeense wettelijke bepalingen als dienstweigeraars die zullen worden bestraft met een geldboete van vijfhonderd maal het minimum loon en een celstraf tot twee jaar.

De Belgische overheid kan niet verwachten dat verzoekende moeten terugkeren en hun morele principes daarbij moeten ontkennen door alsnog hun militaire dienstplicht uit te oefenen of om voormelde straffen te ondergaan.

Voorgaande problematiek kwam niet ter sprake in de asielaanvraag van hun moeder en werd niet eerder ingeroepen of beoordeeld.

(...)

Verzoekende partij hebben hiermee aangetoond dat zij omwille van gewetensbezwaar (reden waarom een asielaanvraag (bedoeld wordt: een regularisatieaanvraag) werd ingediend) en gedocumenteerd aan de hand van de toepasselijke wetgeving die de Armeense nationale overheden verbindt en verplicht na te leven dat zij zullen gestraft worden wat zoals aangetoond tot mishandeling leidt. Zij hebben het bestaan van hun reële risico op mishandeling en de ernst ervan aangetoond waarmee zij aan hun bewijslast voldoen. Het is nu aan verwerende partij om aan te tonen dat haar bestreden de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 waarvan zij onder geen beding mag afwijken (absoluut karakter) niet schendt.

Artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie correspondeert met het voormelde artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (M. Kjaerum, "Commentary by the EU Network of Independent Experts on Fundamental Rights. Article 4. Prohibition of torture and inhuman or degrading treatment or punishment", p. 78).

(...)

Verwerende partij dient haar internationaalrechtelijke verplichtingen na te leven.

Door het verblijf te weigeren staat verzoekende partij bloot aan refoulement.

De positieve verplichtingen (geformuleerd als verboden van mishandeling en refoulement) die verdragsrechtelijk op de schouders van verwerende partij rusten zijn absoluut en verwerende partij kan er niet van afwijken.

Omdat verwerende partij tekort komt in haar positieve verplichting tot onderzoek om na te gaan of de bestreden beslissing bij uitvoering niet leidt tot mishandeling terwijl verzoekende partij het reële risico op ernstige schade bij verplichte terugkeer met aantoonbaar schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

(...)

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft beslist dat geen administratieve beslissing "mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele

Vrijheden" (R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; Rv St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010). "Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de bepalingen van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor een passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepalingen worden opgelegd"; EHRM 11 juli 2000, Jabari / Turquie, § 48, EHRM 21 Janvier 2011, M.S.S. vs. België en Griekenland, § 219)." (R.v.V. nr. 98.398 van 6 maart 2013).

In elk geval dient de nationale rechter de hogere rechtsnorm in het bijzonder de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en de artikelen 15, b) en c) en 21 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, die België als Hoge Verdragspartij binden, te respecteren en ambtshalve tegenstrijdige nationale bepaling buiten beschouwing laten.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

Dit wordt andermaal bevestigd door het arrest van het Europees Hof van Justitie Elgafaji vs. Staatssecretaris van Justitie van 17 februari 2009 dat in paragraaf 42 zegt dat "bij de toepassing van het nationale recht, ongeacht of het daarbij gaat om bepalingen die dateren van eerdere of latere datum dan de richtlijn, de nationale rechter dit zoveel mogelijk moet uitleggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de richtlijn, teneinde het hiermee beoogde resultaat te bereiken en aldus aan artikel 249, derde alinea, EG te voldoen" (H.v.J., Elgafaji vs. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-456/07 van 17 februari 2009, <http://curia.europe.eu>; H.v.J., Marleasing, nr. C-106/89 van 13 november 1990, <http://curia.europe.eu>; H.v.J., Commune de Mesquer, nr. C-188/07 van 24 juni 2008, <http://curia.europe.eu>). Wat ook in het verzoekschrift werd aangegeven. (...)."

In de nota wordt hierop gerepliceerd als volgt:

"Door het louter aanvoeren van rapporten in het verzoekschrift zonder in concreto enig begin van bewijs van haar individuele omstandigheden bij te brengen, wordt door verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond. Zij brengt geen precieze feitelijke elementen aan die erop wijzen dat zij een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt.

Ook de voorgehouden schending van de artikelen 4 en 19 van het handvest grondrechten EU kan niet worden aangenomen.

Artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie bepaalt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen" en heeft dus dezelfde draagwijdte als artikel 3 van het EVRM. (R.v.V. nr. 105 888 van 25 juni 2013)

Voormelde repliek geldt dus evenzeer voor wat de aangevoerde schending van artikel 4 betreft.

Terwijl verweerder tevens vaststelt dat verzoekende partij niet dieper ingaat op de voorgehouden schending van artikel 19 van het Handvest, hetgeen op zich al tot de onontvankelijkheid van dit onderdeel van het middel leidt.

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat verzoekende partij alleszins geen schending aannemelijk maakt van artikel 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat bepaalt "niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan foltering of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen worden onderworpen".

Verzoekende partij maakt dan ook geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm."

Bespreking

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest bevat een gelijkaardige bepaling. Artikel 19 van het Handvest houdt het verbod van refolement in.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij gewetensbezwaarde is, dat hij zich bij vertrek in Armenië (als minderjarige) niet heeft geregistreerd voor dienstplicht waardoor hij niet in aanmerking komt voor de nieuwe mogelijkheid van alternatieve dienstplicht en waardoor hij bij een terugkeer naar Armenië als dienstweigeraar zwaar zal worden gestraft.

Er wordt op gewezen dat op al deze argumenten van verzoeker werd geantwoord in de beslissing van 10 december 2014, waarbij de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De verwerende partij heeft in dit verband een onderzoek gevoerd, en in die beslissing wordt erop gewezen dat in Armenië de dienstplicht bestaat, dat verzoeker stelt gewetensbezwaarde te zijn maar niet aantoont wat precies zijn motieven zijn om te weigeren zijn dienstplicht te vervullen, dat hij niet aantoont dat hij tot dienstweigering heeft besloten omdat hij gegronde vrees heeft in een conflict te worden ingezet tegen zijn eigen volk of familie, noch dat hij tot dienstweigering of desertie gekomen is omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict. De verwerende partij vervolgt in die beslissing dat er een alternatieve dienstplicht bestaat in Armenië, dat verzoeker niet aantoont waarom hij daar geen beroep op zou kunnen doen, dat nergens uit blijkt dat verzoeker contact heeft opgenomen met het ministerie van Defensie van Armenië om na te gaan hoe omgegaan wordt met Armeniërs die in het buitenland verblijven en daarom niet tijdig geregistreerd werden op de oproeplijst, dat dienstweigeraars die zich vrijwillig melden bij de militaire autoriteiten niet altijd strafrechtelijk vervolgd worden, dat verzoeker zich niet geïnformeerd heeft of hij een beroep kan doen op de alternatieve dienstplicht.

Deze beslissing is inmiddels definitief geworden, het beroep er tegen is verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 145 247 van 11 mei 2015.

Door louter al zijn argumenten te herhalen die hij ook heeft laten gelden tegen deze beslissing genomen in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, doet verzoeker geen afbreuk aan deze vaststellingen. Alleszins dient te worden vastgesteld dat, waar verzoeker in huidig verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest, eveneens kan worden vastgesteld dat verzoeker stelt gewetensbezwaarde te zijn maar niet met concrete gegevens aantoont wat precies zijn motieven zijn om te weigeren zijn dienstplicht te vervullen, dat verzoeker niet aantoont waarom hij geen beroep zou kunnen doen op de alternatieve dienstplicht, dat hij geen informatie geeft over hoe omgegaan wordt met Armeniërs die in het buitenland verblijven en daarom niet tijdig geregistreerd werden op de oproeplijst, en dat hij niet aantoont dat hij uitgesloten zou worden van de alternatieve dienstplicht. Verzoeker toont bijgevolg niet met concrete gegevens aan dat hij bij een terugkeer naar Armenië het risico zou lopen op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of met de artikelen 4 en 19 van het Handvest.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker in eigen naam nog geen asielaanvraag heeft ingediend en dat het hem vrij staat om dit te doen.

Waar verzoeker aanvoert dat artikel 13 van het EVRM geschonden zou worden door de uitvoering van de bestreden beslissing, wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing nog geen uitvoering heeft gekregen en het beroep van verzoeker behandeld wordt middels huidig arrest, zodat de schending van deze bepaling niet kan worden aangenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat overeenkomstig rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de nationale rechter nationale bepalingen buiten beschouwing moet laten die strijdig zijn met het verdragsrecht, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aanduidt welke nationale bepaling strijdig is met het verdragsrecht en buiten beschouwing zou moeten worden gelaten. In de mate hij artikel 7 van de vreemdelingenwet zou bedoelen, dient te worden vastgesteld dat

de gebonden bevoegdheid die hierin voorkomt, niet meebrengt dat in het kader van een beroep tegen een beslissing genomen op die grond, de ingeroepen verdragsbepalingen niet worden onderzocht.

Een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM of van de artikelen 4 en 19 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker in de tekst van het middel nog de schending van het hoorrecht lijkt aan te voeren, wordt erop gewezen dat verzoeker niet op concrete wijze aantoont dat deze procedure een andere afloop had kunnen hebben, ware verzoeker gehoord geweest. Bovendien wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat huidig bestreden bevel werd genomen nadat de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werd onderzocht, waarin hij alle elementen die hij nuttig achtte, naar voor heeft kunnen brengen.

De eerste exceptie van de verwerende partij is gegrond.

2.1.4. Verzoeker voert in het middel tevens aan dat de bestreden beslissing niet ondertekend is en dat dit een formele nietigheid betreft.

Er dient te worden opgemerkt dat deze vaststelling van verzoeker op een verkeerde feitenvinding berust. De bestreden beslissing (bijlage 13) vermeldt duidelijk de naam van de ambtenaar die ze genomen, heeft, L.V, haar titel, attaché, en draagt een elektronische handtekening. De bestreden beslissing is bijgevolg niet behept met een formele nietigheidsgrond.

2.1.5. Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET